

ציר ארכימדס

ידידיה גזבר

כביש החוף ממשיך דרומה לעזה, לשאטי, לשייח' רדואן, לרחובות שהם המשך של כביש החוף והמשך של כביש 4 ובמקביל הם לא המשך של שום דבר, הם לא מתכתבים עם שום דבר שראיתי בעיניים בחיים שלי והם מין נגטיב מחריד של מה שכן ראיתי בחיים שלי. כן, ככה זה יכול להיראות: מגבות ותחתונים נשמטים על חבל כביסה, צהבהבות תמידית באוויר ואימה חרישית בכל שעה ביום, ובדידות • המסה הזוכה בפרס ון ליר לכתיבה מסאית 2025

יוני 2026

מה ימים לפני הגיוס קיבלתי מדב תעודת משוגע. בצידה האחד תמונה שלי עושה פרצוף למצלמה, בצד השני הסיפור של ר' נחמן על התבואה המשוגעת, על מלך ומשנה למלך שמבינים שכל התבואה בשנה הבאה תוביל לשיגעון, והם מבינים גם שאין להם ברירה אלא לאכול ממנה, והם מסכמים ביניהם לסמן על המצח נקודה: כל פעם יביטו זה במצחו של זה וייזכרו שאנחנו משוגע. אולי הצבא זה מה שיהיה לאכול בשנה הבאה, הסביר דב את מה שלא היה שום צורך להסביר, אבל כדאי בכל זאת לסמן משהו על המצח: לזכור מה הסיפור שלי ומה לא, מה עיקר ומה טפל.

בבית של ההורים שלי הייתה מין אנציקלופדיה מאוירת לילדים, ובפרק על המנוף הופיע איור של ארכימדס עומד בצד אחד של מסלול ארוך ארוך, כמין נדנדה, ובצד השני מונח כדור הארץ. תנו לי נקודת משען, הכריז ארכימדס המאויר, קירח ומזוקן, וארים את כדור הארץ. תעודת המשוגע נתנה לי נקודה כזאת ביחס לצבא: כשהרס"ר החליט שצריך לצבוע את אבני הבסיס באדום לבן, לטאטא במטאטא כביש מגרש כדורגל, ללכת למיון קצינים כדי להגיד להם שאני לא רוצה לצאת למיון קצינים - דב ואני הסתכלנו זה במצחו של זה ומשכנו כתפיים. נקודת המשען שרטטה את הציר שבין העולם הצבאי וביני ואפשרה לי להרים אותו: היא שמרה על מרחק אירוני בינינו, וכמו שארכימדס כבר הבין, אם יש מרחק אפשר להרים כל דבר.

אבל כשאני יורד לצאלים ביום ראשון, שמונה באוקטובר, שמונים ושניים קילומטרים שבהם אין על הכביש רכב שאינו צבאי, אני מבין שהעולם כבר לא נמצא איפה שהשארתי אותו, איפה שהרשיתי לו להיות. הרכב נוסע והציר שאיתו אני מרים את העולם הצבאי מתקצר ומתקצר ביעף עד שאני משאיר את

הרכב בצד הדרך לשבוע, ובמשך השבוע הזה רעות שואלת אותי יום אחרי יום אם יש לי איך להחזיר אותו הביתה, אבל אין לי איך, ובסוף מי שמחזיר אותו הוא מתנדב שאני מפקיד בידי את המפתחות ונשאר כך בלי שום מרחק ביני ובין מחסן הציוד הגדול בצאלים, בלי שום נקודות משען, אני וארכימדס חגים זה סביב זה בחלל השחור והריק.

הרגע הזה שבו הצבא קורה בעולם האמיתי, שבו יש היגיון בפקודות ואולי אפילו כדאי לצבוע את אבני הבסיס באדום לבן, הוא רגע שלא התכוננתי אליו, כי אני חייל בפלוגה שצה"ל לעולם לא יקרא לה, חייל שולי במפקדת חטיבה שצריכה להיות מלחמה ממש גדולה כדי שצה"ל ייזכר בו, והאמת, כפי שיתברר אחרי חודש, שגם במלחמה ממש גדולה צה"ל לא לגמרי זקוק ליחידה שלי. אבל ברגע הזה, שבו האזרחות מסוכנת מאי פעם ודווקא צאלים הוא הריטריט השקט והנוח לעבד בו חוויות, אני חסר כל מנגנון עיבוד ביחס לחוויה הצבאית: להתמודד עם חוויית שירות ביחידה שקיימת כי אף אחד לא פירק אותה - בזה אני מומחה, אבל מה לזה ולצבא שבאמת צריך בו ארבע מחסניות בווסט.

אחרי יומיים שלושה שבהם אנחנו יושבים, כולנו מגרדים שאריות של זהויות אחרות כדי להבין מה עלינו לעשות כעת - קצת מדריכים בצופים, קצת סרטים שראינו, חלומות שלא הגשמו - אחרי שלושה או ארבעה או חמישה ימים כאלה אני מתבונן בחתיכת מתכת עצומה, מדף למעשה, שנזרק מהמחסן שבו ומולו אנחנו ישנים, ואני לוקח טושים צבאיים ומתיישב מול הצילייה ומתחיל לצייר אותה. אני מצייר אותה דווקא על מדף עצום ובטושים מודגשים חסרי גוני ביניים, מערבב פה ושם עם מגבון חיטוי רפואי, באמצע הפלוגה ובאמצע ארוחת צהריים, ומאחוריי עצות המומחים שאולי לא מסמפטים אמנות קונספטואלית אבל איך הצילייה נראית הם יודעים, וכשמציעים לנו תרומות הם מבקשים בשבילי חבילת טושים גדולה יותר בשביל לגוון בצבעים. כשהציור נגמר אני מחזיר את המדף המצויר אל המחסן, הפעם לתצוגה, ועובר לצייר על ארגזי תחמושת נטושים וחתיכות עץ קטנות שנמצאות בארגזי התחמושת בין הקליעים של המא"ג.

בשבוע שאחר כך אני ממלא את המחסן ביצירות שונות ומשונות ותופס מקום של מדפים עם מדפים שהפכו לציור. באחד הימים, בצעדה מחניית הטנקים לחדר אוכל, אני ועו"ד חוזים מבינים שאמנם אוגדת סיני מסודרת יפה לפי אותיות האלפבית של שמות הרחובות, כלומר רחוב אלון רחוב ברוש רחוב גפן, אבל רחוב כ' נפל ומחכה לעזרה, וכדי להכניס קצת צבע אנחנו מתכחשים לרחוב כלנית ולכן מפרקים ארגז תחמושת מעץ ויוצרים שבלונה ובונים שלט בטושים וצבעי פנדה שמכריז על רחוב כורכום, ואחרי ארוחת הערב הולכים ותולים את השלט תוך סדרת צילומים שהם מחווה לדגל הדיו, ובכל פעם שאנחנו עוברים ליד השלט אנחנו מחייכים בענווה ומרגישים שעשינו משהו במקום הזה, שרחוב כורכום הוא שלנו.

ומרחוב כורכום אני יוצא למפלסים ואז הביתה ואז לאור הנר ואז הביתה ואז לארז ואז הביתה ואז לכביש החוף, וכביש החוף ממשיך דרומה לעזה, לשאטי, לשייח' רדואן, לרחובות שהם המשך של כביש החוף והמשך של כביש 4 ובמקביל הם לא המשך של שום דבר, הם לא מתכתבים עם שום דבר שראיתי בעיניים בחיים שלי והם מין נגיב מחריד של מה שכן ראיתי בחיים שלי, מין כן, ככה זה יכול להיראות: מגבות ותחתונים נשמטים על חבל כביסה, צהבהבות תמידית באוויר ואימה חרישית בכל שעה ביום, ובדידות,

כי החברים המקוריים שלי מהפלוגה שלא קוראים לה לעולם נמצאים במקומות אחרים בצבא, כי זה מה שהצבא מצליח לעשות בסוף עם אלה שצה"ל לעולם לא יקרא להם, בסוף הוא מוצא דרך לקרוא להם, ושוב אני עם חבורה חדשה קם אל הצהבהבות החיוורת הזאת בתוך בית שהוא לא שלי וישן בתוך שק שינה שאפילו הוא לא שלי.

בתוך הצהבהבות הזאת מנהל לקוחות סוחב איתנו ממקום למקום חתולה בשם שולה, כלומר הוא לא רק מאכיל אותה כשהיא מופיעה אלא משכנע אותה להיכנס לתוך כלוב תוכים כשאנחנו עוברים מבית לבית ומעביר אותה לבית החדש ומכיר לה את הסביבה, ובה בעת מנהל מלחמת חורמה בכל חתולה אחרת או כלב משוטט שמתעניינים בנו, מה שהיה יותר נכון מבחינת תברואה בבניין חרב בתוך עיר חרבה שהמילה חרבה רחוקה מלתאר אותה: היא לא משוטחת וגם לא ריקה, היא פשוט ערמה של שלדי בניינים שתכולתם נשפכת מהם, כאילו פקעו. כשאנחנו עוברים לבית אחרון לפני שנצא משייח' רדואן, משאטי, מעזה, כשאנחנו יוצאים מהבית בפעם האחרונה אנחנו לא מוצאים את שולה, ומנהל לקוחות עולה ויורד בחדר מדרגות מלא עורכי דין ואנשי הייטק ובעלי עסק עצמאי לשזירת פרחים וצועק שולה שולה, ופיר המעלית מסריח משתן של חתולים ומשתן של אנשים שקמו באמצע הלילה וההבנה של הטעות שהם עושים ברגע זה לא התגברה על העייפות, ומנהל לקוחות יורד קומה אחרי קומה עד שמורה במכינה אומר לו די, היא תסתדר פה, וברור גם לו גם לנו שהיא לא תסתדר פה, מה גם שתכף לא יהיה בניין בכלל, וגם ברור לנו שיייתכן שמנהל לקוחות לא ממש מבדיל בין שולה לשולה, ואנחנו נוסעים על כביש החוף עד שהאפור נגמר והזמן חוזר לנוע.

אני מחכה לטרמפ הביתה בקפה של דני כששאטי מאחוריי, אני כאן ושאטי שם והמרחק בינינו מתחיל אט אט ליצור את הציר של ארכימדס שיאפשר לי מרחק; אבל בשירותים של הקפה אני מסתכל במצח ובמקום לראות את הנקודה אני רואה שערות לבנות. וזה רגע של אשליה כי חלק מזה הוא לכלוך ואבק ואפר, אבל כשאני מנקה את הכלוך והאבק גם הנקודה על המצח נמחית כולה, וכשאני יושב עם הקפה בחוף הבניינים של אשדוד מתקלפים לאט לאט מול עיניי, השלט של דני מתמוטט, הניאון נכבה, הכביסה בחלון ממול נשמטת, ריח הקפה לא מכסה את ריח השתן. כל דבר שאני רואה מופיע עם היפוכו: כל מה שבנוי יכול להיחרב.

אף כביש בבית לא מצליח ליצור את המרחק הדרוש לארכימדס, וכשאחת הנסיעות הללו מובילה דרומה, הפעם לבארי, נדמה שזה טבעי לחלוטין. כביש החוף ממשיך ישר על החוף ופתאום עושה סיבוב, יורד לבארי וממשיך מערבה לכביש חצי סלול, בכניסה יש שלט ושער ובהאמר יש חבורה אחרת לגמרי: עו"ד חוזים עדיין לידי גם אם קצת יותר מותש, את האורתופד מחליף מרדים, שוזר הפרחים בבית. מנהל בית ספר מוביל את השיירה לציר מתוח היטב שבו אין עיר והים נמצא רק בקצה. ופתאום יש קו גבול, יש קצה, יש אנחנו והם, זה קצת שברירי ובכל זאת: יש מקום שבו נלחמים ומקום שבו לא, וכשההאמר חונה אני נכנס למוצב ומולי מכונת קפה שלושה חלקים, יבואן קפה עומד לידה ושואל מה בשבילך, וההפוך הפוך מאוד גם לצד ופל סתמי מידידי IDF באמריקה.

יבואן קפה תרם את הקפה של עצמו למילואים. זו לא מכונת נספרסו בארבע מאות שקלים וגם לא קפה קפסולות. יבואן קפה, כמו בעל הקייטרינג, תופס את העבודה שלו כאירוח מקצה לקצה; לפני סיור הוא ממלא אמריקנו בבקבוקי זכוכית, בכל יציאה הביתה הוא ממלא אספקה ובכל חזרה שלנו למוצב הוא נעמד ליד המכונה ומציע כוסות לעוברי אורח. סביב מכונת הקפה הוא בונה את המוצב: נקודה יציבה שסביבה גדר היקפית באמצעו של רחוב ארוך ארוך שבצידו האחד שער ובצידו השני היס. מורה דרך מתניע את ההאמר לכוננות עם שחר וסורק מנחתים בכוננות עם ערב, אבל בכל נסיעה הוא מקפיד לחפש אחר פריחת נר הלילה. לו היינו ממלאים טפסים, זו הייתה הגדרת המשימה שלנו. אני סורק מחרטות לייצור גלילי מתכת בוערים ומחפש נר הלילה, עובר בבית חולים שננטש ובו ריח חזק של מה שכבר אחרי החולי ומחפש נר הלילה, מוצא לוחית רישוי לבנה לחבר לחזית ההאמר ומחפש נר הלילה, צעד אחד ימינה ואני כמעט דורך על מוקש רכב, אולי לא יופעל מדריכת אדם אולי כן, מי יודע.

את נר הלילה אנחנו מוצאים מתפרש על הטיילת, על היס שמביט בנו ברחמים כבר יותר מיום אחד, שהצהוב לא נוגע בו אפילו קצת, ונר הלילה, עם כל הכבוד לשמו הפיוטי, הוא רק צמח, גם אם אמיתי, שאין בו אפור, ואני שב אל המוצב ויבואן קפה עומד ליד מכונת קפה שלושה חלקים ושואל מה בשבילך. ליד מכונת הקפה נמצאת ביולוגית ומלטפת כלבלב, גור בן שבוע, ומולה עומד מתכנת וצועק שתוריד אותו כי הוא חולה; אתמול הוא שלח למיון מחנך בחטיבת ביניים על נשיכה כזו. בכלבלב משתקפים כל הכלבים המטורפים שרודפים אותנו בהאמר בכל נסיעה, שבכל מקום שאין בו מוצב יש להקה שלהם, הכלבים שמשתלטים על מבנה בית חולים עד שלא נותר אלא לעזוב אותו, כל הכלבים והחתולים שהם לא שולה ולעולם לא יהיו. מתכנת מתעקש ומצביע על כתפיו, שעליהם יש עלה ירקרק על רקע אפרפר, וביולוגית מסתכלת על כתפיה כאילו נפגשו במשחק סטרטגו וכל אחד חושף את הקלפים, הדרגות צפות מעל כתפיהם, מסרבות לרדת בחזרה.

אני מצייר בשמירה מנומנמת, כשיש זמן, וגם באמצע משימה, דווקא כשאין זמן. את הטושים עזבתי. אני מצייר דווקא בפנדה של ילדים על לוח שחור, דווקא בחומר שאפשר להתמרח בו, לשרטט בו שבילים, לטעות בלי חשבון. אני מצייר טיח נופל, תריס מתייפח, אוטובוס מת, והסימפטיה סביבי עדיין שמורה לשאלה אם יצא דומה או לא דומה. זה קהל נוח, ועדיין אני שמח לפגוש פתאום מנצח, גם הוא חובש, אחראי דווקא ברגעי הקריסה, הפינוי, הנסיגה האפשרית: בין מכולה למכולה אנחנו מדביקים ציורים ותצלומים, אנחנו תולים שלט גלריה, אנחנו כותבים טקסט ושותים יין אדום זול, אומרים דברי פתיחה ומבקרים, ברוכים הבאים, "כפי שאפשר לראות בפרק 6 של אחים לנשק, לא תמיד חובשים נשאו נשק", זה נכון אגב, צפיתי באחים לנשק של ספילברג כמה פעמים כדי להאמין, וגם כדי לא להאמין, "התפיסה של תפקיד החובש היתה אז כמין משגיח מהצד שהאירוע לא יוצא משליטה. כמובן, כמו הרבה מחוקי המלחמה, מדובר באירוניה: מי היה מאמין, הם יורים גם בחובשים". רפרנס מבוזבז, אני מעריך, "ועדיין, התפיסה הזו מעצבת משהו מהאתוס החובשי גם כיום: מה שמפעיל את החובש הוא ההיתקלות, הפינוי לאחור, הכישלון, ולכן מבטו מעט מסויג, כמין משקיף: מה עושים בני האדם זה לזה".

בין בארי לים אני ישן, וכשההאמר נוסע לחפ"ק תרגיל אני נמצא בו, ישן על ספסל מתכת בין צלעות מתכת סגורות בסקופ', ואני ישן גם בשעת צהריים על ספה כשהקשר מטרטר בהילות, ארמדיל, ארמדיל, איפה אתה. את הצעקה "קודקוד עלה על מטען!" אני לא ממש שומע, אבל קל לדמיין את הרגע הזה כי

מְשֻׁנָּה כְּלִילָה לֹא מִפְסִיק לְהִלְחִיץ בְּרֶשֶׁת - "אַרְמִדִיל! אִיפֹה אַתָּה! לִמָּה אֲנִי לֹא רוֹאֵה אוֹתְךָ!", וְקָל לְהַנִּיעַ אֶת הַזְמַן לְאַחֹר וּלְשִׁמוּעַ אֶת הַרְגָעִים שֶׁקִּדְמוּ לְרִיצָה הַמְטוּרֶפֶת אֶל הַהֶאֱמָר שֶׁקִּדְמָה לָהּ הַצַּעֲקָה "פִּינוּי! לְכֵלִים!" וְלִשְׁחַזֵּר אֶת כָּל הַתַּסְכִּית הַזֶּה שֶׁאֲנִי מֵאֲזִינַן לוֹ בְּקֶשֶׁר כִּבְר כְּמָה וְכְמָה שְׁעוֹת וְקִדְמָה לוֹ הַיְכָרוֹת עִם הַשְּׁחַקְנִים הָרֵאשִׁיִּים בְּסִיּוּרִים בְּגִזְרָה וּבְקֶפֶה בְּמוֹצֵב מֵה בְּשִׁבִילְךָ.

מִנְהַל בֵּית סֵפֶר מִנוּוֹט וּמִנֶּסֶה לְבַצֵּעַ הָעֵרְכָת מִצֵּב בְּעֻקְבוֹת הַקּוֹלוֹת בְּקֶשֶׁר, בְּעַל קִיִּטְרִינֵג דּוֹהַר בְּפִרְאוֹת עַל הַפּוֹדְרָה, חוֹזֵר עַל הַמַּסְלּוֹל שֶׁתִּרְגַּלְנוּ כְּמָה שְׁעוֹת קוֹדֵם לָכֵן. אֲנִי מוֹרִיד אֶת הַכַּפּוֹת הַטְּקָטִיּוֹת, שֵׁם כַּפּוֹת חוֹבֵשׁ, מִחֲזִיר שׁוֹב אֶת הַכַּפּוֹת הַטְּקָטִיּוֹת. אֲנִי מְסַדֵּר אֶת רְצוּעוֹת הָאֶפּוֹד חוֹבֵשׁ וּמוּוֹדָא שְׁמֵרְדִים עֵרְנִי וּמֵאֹפֶס, מְרַדִּים תְּמִיד עֵרְנִי וּמֵאֹפֶס, הַהֶאֱמָר קוֹפֵץ עַל הַתְּלוּלִית הָאַחֲרוֹנָה לְפָנַי הַגֶּשֶׁר וּמַחֲכָה לְחִבְרָה, הָרַעַשׁ שֶׁל הָאַכְזָרִית הַמְשׁוּרִינֵת זֹלֵג אֶל מֵאַחֲרֵי הַתְּלוּלִית וּמִמֶּנָּה יוֹצֵאת אֶלּוֹנְקָה פְּתוּחָה חֲלֻקִית וְבָהּ קוֹדְקוֹד כְּלִילָה מֵלֵא פִּיחַ אֲדַמְדֵם.

כָּל הַדְּהִירָה הַזֹּאת מְקַצֵּר אֶת צִיר אֲרַכִּימְדָס בְּאִיזָה שְׁנִיִּים שְׁלוּשָׁה קִילוֹמֵטְרִים, אֲבָל מְדוּבֵר בְּפִיזִיקָה גְמִישָׁה יוֹתֵר: בְּקוֹטֵב אֶחָד כִּבְר נִמְצָא הָעֵתִיד שֶׁבּוֹ הַמְטַעֵן פּוֹגַע קִצֵּת יוֹתֵר גְּבוּהָ, קוֹדְקוֹד כְּלִילָה הוּא שֵׁם שֶׁלֹּא אֲשַׁכַּח, צוּוֹת כְּלִילָה כּוֹלוּ יִכּוֹל לְהִיּוֹת שְׁמוֹת שֶׁלֹּא אֲשַׁכַּח: שְׁמוֹת שֶׁל סְטִיקְרִים, שֶׁל פְּאַצִּים, שֶׁל עֵרְבִי זִיכְרוֹן, שֶׁל רִיצוֹת נִיוּוֹט, שֶׁל הַקִּדְשֵׁת סְפָרִים, שֶׁל קְרִיאַת תְּהִילִים, שֶׁל סְפָרֵי זִיכְרוֹן, שֶׁל יוֹם הַזִּיכְרוֹן, שֶׁל הֵיכַל הַזִּיכְרוֹן, שֶׁל הַר הָרַצֵּל, שֶׁל אֵיךְ זֶה תְּמִיד הַטּוֹבִים, שֶׁל אֲצֵלוֹ זֶה בְּאֵמֶת הִיא תְּמִיד הַטּוֹבִים, וּבְקוֹטֵב הַזֶּה הַמְרַחֵק נִסְגֵר לְחֻלוֹטִין וּמִבְּאֵרֵי לְהַר הָרַצֵּל אֵין שׁוּם מְרַחֵק וְאֵין שׁוּם נְקוּדָה לֹא עַל הַמַּצַּח וְלֹא בְּחֻלָּל.

וּבְקוֹטֵב הַשְּׁנִי קוֹדְקוֹד כְּלִילָה נִרְאֶה בְּסֵדֶר, וְצִיר אֲרַכִּימְדָס - מִיִּיד, בְּאוֹתָהּ שְׁנִיָּה - נִמְתַּח בְּחִזְרָה: הַמְטַעֵן מִתְּפוּצֵץ נִמּוֹךְ וְאַנְחָנוּ חוֹזְרִים לְבִדּוֹק אֶת צוּוֹת כְּלִילָה, מְבַקְשִׁים מֵהֶם לְהוֹרִיד סְרַבִּלִים וְלְהִישָׂאֵר בְּבוֹקֶסֶר וּבְכָל הָעֵנִיִּין מִשֶּׁהוּ כְּמַעַט רְגוּעַ, מִשֶּׁהוּ מַחֻיךְ שֶׁל לִמָּה לַעֲשׂוֹת עֵנִיִּין, מִשֶּׁהוּ מַחֻיךְ מִסּוּג הַפַּעַם לֹא, הַכְּמַעַט שִׁיכּוֹל לְהִיּוֹת רַק פֶּה, וְכִשְׁנַחֲזוֹר לְבַסִּיס וּנְפִגּוֹשׁ אוֹתָם לִיד הַקֶּפֶה רַק נִהְנֵהן לְהִיכָרוֹת, הֵם כִּבְר לֹא תְּמִיד הַטּוֹבִים שֶׁהוֹלְכִים, וְלִכֵּן אֲנַחְנוּ לֹא מְכִירִים: אֱלֹהֵי שְׁמוֹת שֶׁאֲשַׁכַּח, אֱלֹהֵי שְׁמוֹת שֶׁכִּבְר שְׁכַחְתִּי, חוֹץ מִקּוֹדְקוֹד כְּלִילָה שֶׁאֵת שְׁמוֹ רִשְׁמֵתִי בְּפִנְקָס. וְשֵׁתִי הָאֶפְשָׁרוּיּוֹת הָאֱלֹהִים, בְּאַחַת אֲנַחְנוּ מְכִירִים לְנִצָּח וּבְשֵׁנִיָּה שְׁכַחְתִּי אוֹתָם, אֵינִן נִפְרָשׁוֹת עַל סְקָאֵלָה עֵדִינָה בֵּין אֲרַכִּימְדָס וּבֵין הָעוֹלָם אֲלֵא יוֹצְרוֹת נִדְנָדָה אֲרוּכָה שְׁבַצִּידָה הָאֶחָד אֲנִי וּבַצִּידָה הַשְּׁנִי הָעוֹלָם, וְהִיא נַחֲבַטֶת מִצַּד לְצַד כְּמוֹ רִיצוֹד מִסָּךְ מַחֲשָׁב, פַּעַם כֵּךְ וּפַעַם כֵּךְ, פַּעַם בְּאֵרֵי וּפַעַם יָם.

בֵּין שְׁכַחָה לְזִיכְרוֹן אֲנִי נִשְׁלַח לְצִיִּיר חוֹלְצָה: לְשַׁלֵּב אֶת נַחַשׁ חֵיל הַרְפּוּאָה בְּסִמְלַת הַחֲטִיבָה, בִּיזוֹן. בִּיזוֹן שׁוֹאֵג לְטֵרֶף, נַחַשׁ מְשׁוּרִיִּין מְעוֹפֵף, קְרוֹקוֹדִיל עִם קֶרְנִיִּים. וְגַר זָאֵב עִם כֶּבֶשׂ. אַחֲרֵי כְּמָה דְּקוֹת אֲנִי שׁוֹלַח בְּחִזְרָה אֶת צִיּוֹר הַכּוֹבַע מֵהַנְּסִיךְ הַקֶּטָן וּמִתַּחְתּוֹ הַכִּתּוּב: קָדְּיָרְכָם שֶׁל הַמְּבַגְרִים. תְּמִיד צָרִיךְ לְהַסְבִּיר לָהֶם הַכָּל.

יְדִידָה גִּזְבֵר הוּא אֲדִרְכִיל וּמוֹרָה לְאֲדִרְכִילוֹת, כּוֹתֵב וְאוֹצֵר אֲמֵנוֹת. נִשׁוּי לְרַעוֹת וְאֵב לְשֵׁנִיִּים. בְּשָׁנִים הָאַחֲרוֹנוֹת, מְסַתְבֵר, חוֹבֵשׁ בְּחֲטִיבָה 14.
